

brał udział w pracach badawczych. Służył doświadczeniem i wiedzą swoim wychowankom i młodszym pracownikom naukowym, wykazując jak zawsze wiele życzliwości i serdeczności.

Cześć pamięci tego znakomitego leśnika, myśliciwego, pedagoga, naukowca, a przede wszystkim prawego i szlachetnego człowieka!

Andrzej Tomiak

Dr inż. Michał Czajnik (1921—1981)

Д-р. инж. Михаил Чайник (1921—1981)

Dr. Ing. Michał Czajnik (1921—1981)

8 marca 1981 r. zmarł dr inż. Michał Czajnik, absolwent Wydziału Leśnego SGGW, który poświęcił się problematyce ochrony drewna zabytkowego, wybitny specjalista w tym zakresie, znany w kraju i za granicą.

M. Czajnik urodził się 2 października 1921 r. w Zarszynie k. Sanoka. Studia wyższe ukończył w 1950 r. na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie, specjalizując się w zakresie fitopatologii leśnej i konserwacji drewna pod kierunkiem prof. dr hab. Józefa Kochmana. Stopień naukowy doktora nauk leśnych uzyskał w r. 1967, również na Wydziale Leśnym SGGW na podstawie rozprawy pt. „Badania nad zastosowaniem żywic syntetycznych do zabezpieczania drewna przed rozkładem powodowanym przez grzyby” (promotor prof. dr hab. J. Ważny). W latach 1970—1972 uczęszczał na studium podyplomowe w zakresie konserwacji zabytków na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej.

Pracę zawodową dr M. Czajnik podjął w 1960 r. w Instytucie Techniki Budowlanej w Warszawie na stanowisku asystenta, a następnie od roku 1954 Kierownika Zakładu Konserwacji Drewna w Głównym Laboratorium Kontrolnym. W r. 1958 przenosi się do SGGW do obecnego Zakładu Ochrony Drewna na Wydziale Leśnym, a później na Wydziale Technologii Drewna, pracując jednocześnie w Zjednoczonych Zespołach Gospodarczych w charakterze głównego specjalisty do spraw mikologii i konserwacji drewna.

Działalność naukowa i naukowo-techniczna dr. Czajnika koncentrowała się na zagadnieniach ochrony drewna. Główna tematyka jego działalności obejmowała metody konserwacji drewna zabytkowego oraz studia nad występowaniem grzybów i owadów niszczących drewno w budynkach na terenie Polski, ze szczególnym uwzględnieniem obiektów

zabytkowych. Opublikował sam lub jako współautor przeszło 40 prac o charakterze naukowym, referatowym lub dydaktycznym, wygłosił wiele referatów i pogadanek radiowych. Był współautorem kilku edycji Instrukcji Technicznej o Impregnacji Drewna i Odgrzybianiu Budynków, kilkunastu norm i 6 patentów w zakresie ochrony drewna.

Poważne osiągnięcia miał dr M. Czajnik w kształceniu kadry specjalistów ochrony drewna. Od 1953 r. był wykładowcą na kursach typu podyplomowego prowadzonych przez Ośrodek Doskonalenia Kadr Kierowniczych Ministerstwa Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, a także PZITB, Prezydium Rad Narodowych i in. Od 1970 r. prowadził wykłady na studium Podyplomowym Konserwacji Zabytków Politechniki Warszawskiej oraz na seminariach dyplomowych Wydziału Technologii Drewna SGGW-AR.

W dorobku zawodowym dr. M. Czajnik szczególnie dużo miejsca zajmowała współpraca z praktyką. Wykonał on liczne ekspertyzy, projekty i opinie konserwatorskie budynków mieszkalnych, gospodarskich, przemysłowych, sakralnych, w tym ponad 200 obiektów zabytkowych — wśród nich takiej rangi jak: Wilanów, Nieborów i in. Współpracował szeroko z 19 skansenami budownictwa ludowego w Sanoku, Lublinie, Kolbuszowej, Bierkovicach, Olsztynku, Wdzydzech Kiszewskich, Ciechanowcu, Zakopanem i in., przygotowując dla nich założenia konserwatorsko-budowlane oraz sprawując bieżącą opiekę konserwatorską.

W 1978 r. został powołany na członka Polskiego Komitetu Narodowego ICOMOS (Międzynarodowej Rady Ochrony Zabytków). Był także członkiem Zespołu Doradczego do Spraw Parków Etnograficznych przy Ministrze Kultury i Sztuki, Rady Naukowej PKZ, Komisji Naukowo-Technicznej Ochrony Drewna w ITD w Poznaniu, Rady Ochrony Dóbr Kultury województw: zamojskiego, nowosądeckiego i łomżyńskiego, rad naukowych wielu skansenów i szeregu innych. Był członkiem Stowarzyszenia PAX, ZBoWiD-u, PTB, PTTK i innych organizacji społecznych.

W 1973 r. uzyskał zespołową nagrodę naukową II stopnia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był odznaczony Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Partyzanckim, Złotą Odznaką za Opiekę nad Zabytkami, Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury i wielu innymi.

Odszedł przedwcześnie człowiek o rzadko spotykanym wielkim zaangażowaniu zawodowym i społecznym. Pozostawił trwałe dowody działalności w postaci licznych uratowanych obiektów zabytkowych i licznych skansenów, którym poświęcał nie tylko wiedzę i umiejętności, ale także swoje serce.

Jerzy Ważny